

Wõta ja loe!

№ 12. — 4. aastafäit.

Cambridge üliõpilane.

Mõnede aastate eest sõitis Inglismaal rikka Bristolit kaupmehe poeg Cambridge, et sealles ülikoolis jätkata õppimist. Alles nüüd waba wanemate mõjust, oiffs ta omale sõpradeks kergemeelsed noormehed ja weetis oma õhtud mängides ja patu lõbudes. Warsti hakkasid ta ülalpidamise tagajärjed end ilmutama. Sattudes häbistawasse olukorda, otsustas ta lahkuda Cambridgest ja sõita Londonisse. Wanemaile teatamata lahkus ta ülikoolist ja asus miljonite linna elama teatud linnaajaku, lootes et lõpuks ta wanad sõbrad ta sealt üles otsiwad. Nagu „ärakadunud poeg“ ewangeeliumis, pillas ta oma wara ära pöörahes elus. Nii langes ta sügawale patu lõbudesse. Kui ta rahad läbi olid, kadusid sõbrad ja ta leidis end üksinda suures linnas, sõpradeta ning tühjade taskutega.

Ühel külmal jaanuarikuu päewal, kui puhus kõle põhja-ida tuul, märkas keegi härrasmees teda seismas ja waatamas ühe söögimaja akna taga Spitalfieldis. Määrdinud ja katki seis rõiwas seis ts ta seal, kuid, kui mõõras teda lähemalt silmitses, märkas ta neis näojoontes patu pitsati ja ta otsustas, et too noormees on wististi näinud kord paremaid päiwi ja on wist üks ärakadunud poeg, kelle järele leinab armastaja isa. Märgates härrasmeest, waatas ta sellele ärdalt palumalt otja ja ütles: „Jumala armastuse pärast, andke mulle üks penn!“ „Milleks seda?“ „Natukeste õlle jaoks mu elu päästmiseks.“ „Ei“, oli wastus, „raha ma teile ei anna, kuid, kui teie soovite, mõite minuga sisse tulla ja saada lõunajõõgi. Do, ta oli õnnelik jarnase halastuse üle ja jälgis kohe härrasmehele söögimajja. Kui lõunajõõk oli toodud lauale, hakkas noormees sõõma, nagu ei oleks ta jõõki näinud hulgal ajal. Warsti oli laud tühi. Kui weel toodi, hakkas heatahtlik mõõras küsima ta endise elu üle. „Ma arwan, et te pole mitte harjunud ega üleskaswanud jarnase elu jaoks!“ „Ei.“ „Elawad weel teie wanemad?“ „Ja, kuid ärge nimetage mulle neid.“ „Kas nad on hälmasti kohelnud teid?“ „Ei, härra. Mina olen häbistanud neid ja ma tahaksin meeljamini surra tänowrentsiks, kui näha neid jälle.“ Natuke-haawal sai härra teada stiski ta isa nime, ameti ja elukoha. Ja nii kirjutas ta saadud andmeil kirja isale. Selles ta nimetas, et on kokku puutunud noormehetega, kes elab maesufes ja rābalais ning nimetab end tema pojaks. Kiri saabus õigel ajal. Arimees, nagu oli ta wits, luges oma kirja hommiku sõõgi laual, ja awades selle, mis sisaldas jutustust tema kadunud pojast, täitfid pijarad ta filmi ning kiri kukkus pōrandale. Naene tõstis selle alles, silmitses stju ja purskas ka nutma.

Esimese kiirrongiga sõitis isa Londoni poole. Jõudes tähendatud kohale ja pöörates ümber nurga, märkas ta kedagi noormeest mõned sammud temast eemal metsiku ja kõhna näoilmega ning wiletsalt riidetatud. Kohe tundis ta ära oma kaua aja eest kadunud poja ja tormas ta poole, et teda kallistada. Poeg, juhtudes ümber waatama samal ajal ning nähes isa, jooksis minema nii ruttu kui wõis. Nähes seda, wana mees laotas laiali oma käed ja hüüdis: „Do, Robert, Robert! tule koju oma ema juure! Tule koju oma ema juure!“ Wiimaks kahtles poeg, siis seisatus. Isa jooksis ta juure ja põimis oma käed ümber poja kaela, üteldes: „Do, Robert, tule koju! Tule koju!“ Ta patt ja häbi ilmusid ta ette ja meeletuletus oma kõlmatu elu üle tegi talle walu. Ja kohe püüdis ta lahti rabeleda isa armastuse sülelusest. Wabastades end, nägi ta pisaraid woolamas oma elatanud isa põskil. See oli liig palju talle, ning ta murdus sügawalt. „Do, isa, tahad ja mulle andestada! Tahad ja mulle andestada?“ kogeldas ta. „Ja, ma annan sulle andeks, mu poeg.“

Nii wõttis isa ta kaasa riideärri, ning ostis seal talle ta seisusekohajad riided. Ja suur oli rõõm sel õõsel wanemate majas, kui tagasi tuli ärakadunud poeg.

See on üks pilt Jumala armastusest sinu wastu. Jumala sõna näitab väga selgelt seda tõstasja, et kõik on eksinud ja läinud igauks omi teele“ (Jes. 53 : 6). „Nad on kõik teelt kõrwale läinud“ (Room. 3 : 12). Ikka jälle ja jälle oled ja patustanud walguse ja armastuse wastu. Miks mitte wastu wõtta Kristust kui oma isiklikku Päästjat uskudes temasse, kes armastab sind nii, et jättis oma elu sinu pärast? „Good Seed“.

Saatuslikud effitused.

Chicago suures Crerar-raamatukogus on statistika, kus 500 inimest nimetawad oma kõige suurema effituse, mida nad oma elus teinud. Siin wäljawõte neist tunnistustist:

Et olen lugenud kõlmatuid raamatuid. Et ei püsinud omas töös. Et ei pidanud finni omast ajast. Et olen petiselt omandanud raha. Et jätin ema ja koguduse kuhu kuulusin. Et olen mänginud kaarte ja hõartmänge. Et olin koolis käies laiff. Et arwain olemat iseenda tingimata tarwilikuna oma tööandjale. Et kunagi ei kuulnud wanemate inimeste nõu. Et ei wõtnud wastu Kristust, waid põhjustasin endale palju kurwastust saatana teenistuses.

Nii need mõned. Kõige suurem ja saatuslikum kindlasti wiimane, kui inimene põlgab ära Kristuse. Selle effituse tagajärjed ulatuvad igawikku.

Mis on meie suurim effitus?

Reel.

Kindral Booth.

Jakobus, truu Jumala sulane, kirjutab palju taru sõnu eriti ka just keelest, selle õigest ja walest kasutamisest.

Oma keelega austame meie Jumalat ja sellesamaga pekame oma kaasinimesi. Silmad ja kõrvad on usked, mille kaudu me kõik endasse vastu võtame. Keele kaudu ilmneb meie kogu olemine — selle läbi mis ütleme, mil viisil seda ütleme, selle läbi, mida me mitte ei ütle, mil toonil ja millise häälega midagi ütleme — avaldab meie feel seda waimu, mis meis on.

Keegi, kes oma keelt walitseb, annab meie põhjust uskuda, et ta ka iseenda üle walitseb.

Üks pühitsetud feel näitab pühitsetud mõtet. Sellepärast olgu kõik meie ihuliikmed jumalariigi teenistuses.

Mõned on mõimetud rääkima, kuna nad palju ei tea ega pole kogunud, mille üle nad peatsid rääkima. Jumala laste juures ei ole see põhjuselks: nad on aina walmis oma südame küllusest tunnistust andma. Kas pole jul mingit tunnistust? Siis heida end põlwili ja sa omad selle, sa saad mõidu, kui sa rohkem palud. Kas pole su elu õnnistatud? Mis on selle põhjus?

Piüha Waim näitab sulle tahtustsi, kui sa kogu südamest seda ot-sid; ja kui sa oled tahtelil seda üle andma, woolawad su üle Waimu jõed. Kus on Jumala Waim seal on wabadus.

Kui kellelgi puudub tarkus, see palugu Jumalat selle poolest. Puudub kellelgi tunnistus südames ja huultel, see proowigu Jumala päästwat armu. Lase tulla Jumala wägi su südamesse ja ellu. Mõelge sellele, wennad ja õed, et teie elu aina kõneleb. Meie oleme kirjad wõi raamatud, mida kõik tunnewad ja loewad.

Kui sinu tunnistusõnab koostõlas pole su eluga, siis leiad sa end arguses ja õnnetuses. Inimese tegewus omab ikka tema olemise ja isik-luse wärwingu ja seepärast on hädatarwilil, et meie isik on Jumalale antud ja tema Waimust pühitsetud.

„Kriegsruß“

Kindel warjupaik.

Keegi würrst tahtis kord oma hooiwitlustajat maha lasta, sest et see liig tõsiselt jutlustas. Ta andis talle kindla käsu üsna ükssi tema juurde tulla. Hooiwitlustaja tuli, kuid nägi kofe sisse astudes würrsti silmest näost, et teda õnnetus ähwardab. Tal polnud aega pikemalt paluda: kuid Issanda nime usus appi hüüda mõis ta küll. Ja waata, — würrst nägi jutlustaja taga seiswat ühte saatjat. Kui ta seepärast jumalamehele wihastelt peale kargas, tõendas see, et tema üsna tõesti ükssi on tulnud. Kuid ikkagi saatjat nähes, fed a ainult würrst mõis näha, pidi ta mõttele tulema, et Jumal talle oma ingli saatjaks mõis anda. Würrst lastis oma laetud püstoli langeda ega julenud jumalameest enam puutada.

See juhtumine näitab meile, kuidas Issanda nimi meid ka wäliselt kaitseb. Kui palju enam saab ta seda tegema, kui meie oma sise-mistes hädades, nagu kiusatusis selle kindla warjupaiga juurde jookseme. Kurabil ei lähe iial korda meid patule awatella, kui meie iga kiusatuse lähenedes selle kallil nime warjule põgeneme.

Segemufeta olef.

Jutlustaja Grenham'i juurde tuli keegi naisterahvas ja jutustas talle, et ta saawat saatanast väga kiusatud. Kui jutlustaja mõne küsimuse ehtas ta elu kohta, selgus peagi, et naisel oli vähe tööd ja ütles: „Selle asjaloo saladus on: kui Teie alati püüate Kristuse ja tema riigi heaks töötada, siis võib saatan Teid küll kiusata, aga ta ei saa nii kergesti võitu ja jätab warsti järele oma pealetormamised.“

Laisku ristiinimesi kiusab kurat waewalt niipalju, kui nad teda kihutawad endid kiusama.

Saulud.

Wiisil: Armas Jeesus, armastaja. P. 294.

Jeesus tuleb, Jeesus tuleb, Mitte enam nõtruses, Nagu siis, kui Betlehemmas Magas sõimes mähmetes; Müüd ta tuleb wae ja auga, Pilwed teda kannawad, Suure jumaliku jõuga, Inglise teda saabawad.

Jeesus tuleb, Jeesus tuleb, Doktem teda walwates, Olgem, kunni ta weel wiib, Hooldab tema riigi töös; Pea meile kätte jõuab Tähtjas wiimne tunnike, Siis ta kõigist aru nõuab, Mis me teinud oleme.

Wiisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Dh tulge kõik ja maitste, Kui hea Jeesus on, Ta ette maha heitke Siin on see armu troon; Ses mähmawas maailmas. On kõik nii tühine, Jehoowa koja õues On rahu rohkesti.

Wiisil: Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Ela üksnes Jeesusele, Kõik muu elu tühine, Võta teda armastada Me teiste sõprade.

Ela üksnes Jeesusele, Ilma rikkus au ja lusti Ei wõi seda rahu anda, Mis su hing saab tema käest,

Elu kewadised tunnid, Lemale kõik ohwerda, Noore ea sõiised päewad, Sügisised aastad ta.

Wiisil: Dh Jeesus Kristus tule ja. P. 31.

Su ette Jeesus, langeme, Ja südamest sind palume: Dh anna andeks meie süüd, Ja jaga meile taewa hüüd!

Dh juhata meid eluteel! Käi ise waimus meie eel, Ja wiimaks armust võta ja, Meid oma juure elama!

„Wõta ja loe!“ jatkab ka 1936. a., kut Jumal aitab, oma ilmumist. Dotame senistele li-faks weel uusi sõpru ja tellimist.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 1 x kuus. Makjab aastas 30 s., 1/2 a. 20 s., wälismaale 60 s. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatimisjoni heaks, tellimisi ja kaastöid saata toimetaja aadressil P. Sint, Päikese 5—7, Tallinn, tel. 446-22.

Ilmub 18. septembril 1935.

• Kõikidele P. Sint, Päikese 5-7, Tallinn, 1935.

EESTI
AK
RAHVUSRAAMATUKOGU